

намѣрихъ ни мравки, нито каква да е трѣвица, или локва вода. Слънцето ме печеше безмилостно, а жаждата ме мжчеше повече отъ глада. Едва влачащъ краката си, вървѣхъ напредъ. Изведнажъ, на нѣколко крачки отъ себе си чухъ нѣкакво съскане. Обърнахъ се и видѣхъ огромна змия, която бѣше насочила жилото си къмъ мене. Азъ бързо отскочихъ на страна и това ме спаси. Познахъ отровната черна змия. Търтихъ да бѣгамъ и скоро страшното чудовище остана далечъ отъ мене. Когато първиятъ ми страхъ мина, дойде ми на умъ, че ако се отсѣче на змията главата, дето е отровата, тя може да се яде. И ето че се решихъ да я убия и да я занеса на родителитѣ си за вечеря. Борбата съ страшната гадина можеше да ми струва живота. Ако съ първия ударъ не я убия, тя ще ме ухапе. Обаче, гладътъ надви страха: отрѣзахъ отъ едно дърво жилавъ прѣтъ и се върнахъ къмъ мѣстото, дето видѣхъ змията. Тя лежеше на горещия пѣськъ и щомъ се доближихъ, тя втренчи въ мене погледъ. Съ бравата и прѣта вържа отидохъ до самата нея, като презъ всичкото време я гледахъ право въ очитѣ. Тя се изтегна съ всичката си дължина, издигна главата си и се приготи да забие отровнитѣ си зъби въ мене. Съ свѣткавична бързина и съ всичката си сила стоварихъ прѣта на главата ѝ и преди тя да успѣе да се опомни, отсѣкохъ ѝ главата.

Азъ бѣхъ гордъ, за дето победихъ, обвихъ змията около ржката си и побързахъ да се завърна въ колибата. Баща ми се бѣше вече върналъ. И този пътъ той не бѣ намѣрилъ никаква храна. Въпреки това, родителитѣ ми като че не се зарадваха много на идването ми. Особено майка ми не изглеждаше доволна и нѣкакъ си зачудено се спогледа съ баща ми. Тѣ взеха змията, опекоха я и раздѣлиха на три